

Over dit boek

Dit is een digitale kopie van een boek dat al generaties lang op bibliotheekplanken heeft gestaan, maar nu zorgvuldig is gescand door Google. Dat doen we omdat we alle boeken ter wereld online beschikbaar willen maken.

Dit boek is zo oud dat het auteursrecht erop is verlopen, zodat het boek nu deel uitmaakt van het publieke domein. Een boek dat tot het publieke domein behoort, is een boek dat nooit onder het auteursrecht is gevallen, of waarvan de wettelijke auteursrechttermijn is verlopen. Het kan per land verschillen of een boek tot het publieke domein behoort. Boeken in het publieke domein zijn een stem uit het verleden. Ze vormen een bron van geschiedenis, cultuur en kennis die anders moeilijk te verkrijgen zou zijn.

Aantekeningen, opmerkingen en andere kanttekeningen die in het origineel stonden, worden weergegeven in dit bestand, als herinnering aan de lange reis die het boek heeft gemaakt van uitgever naar bibliotheek, en uiteindelijk naar u.

Richtlijnen voor gebruik

Google werkt samen met bibliotheken om materiaal uit het publieke domein te digitaliseren, zodat het voor iedereen beschikbaar wordt. Boeken uit het publieke domein behoren toe aan het publiek; wij bewaren ze alleen. Dit is echter een kostbaar proces. Om deze dienst te kunnen blijven leveren, hebben we maatregelen genomen om misbruik door commerciële partijen te voorkomen, zoals het plaatsen van technische beperkingen op automatisch zoeken.

Verder vragen we u het volgende:

- + *Gebruik de bestanden alleen voor niet-commerciële doeleinden* We hebben Zoeken naar boeken met Google ontworpen voor gebruik door individuen. We vragen u deze bestanden alleen te gebruiken voor persoonlijke en niet-commerciële doeleinden.
- + *Voer geen geautomatiseerde zoekopdrachten uit* Stuur geen geautomatiseerde zoekopdrachten naar het systeem van Google. Als u onderzoek doet naar computervertalingen, optische tekenherkenning of andere wetenschapsgebieden waarbij u toegang nodig heeft tot grote hoeveelheden tekst, kunt u contact met ons opnemen. We raden u aan hiervoor materiaal uit het publieke domein te gebruiken, en kunnen u misschien hiermee van dienst zijn.
- + *Laat de eigendomsverklaring staan* Het “watermerk” van Google dat u onder aan elk bestand ziet, dient om mensen informatie over het project te geven, en ze te helpen extra materiaal te vinden met Zoeken naar boeken met Google. Verwijder dit watermerk niet.
- + *Houd u aan de wet* Wat u ook doet, houd er rekening mee dat u er zelf verantwoordelijk voor bent dat alles wat u doet legaal is. U kunt er niet van uitgaan dat wanneer een werk beschikbaar lijkt te zijn voor het publieke domein in de Verenigde Staten, het ook publiek domein is voor gebruikers in andere landen. Of er nog auteursrecht op een boek rust, verschilt per land. We kunnen u niet vertellen wat u in uw geval met een bepaald boek mag doen. Neem niet zomaar aan dat u een boek overal ter wereld op allerlei manieren kunt gebruiken, wanneer het eenmaal in Zoeken naar boeken met Google staat. De wettelijke aansprakelijkheid voor auteursrechten is behoorlijk streng.

Informatie over Zoeken naar boeken met Google

Het doel van Google is om alle informatie wereldwijd toegankelijk en bruikbaar te maken. Zoeken naar boeken met Google helpt lezers boeken uit allerlei landen te ontdekken, en helpt auteurs en uitgevers om een nieuw leespubliek te bereiken. U kunt de volledige tekst van dit boek doorzoeken op het web via <http://books.google.com>

H A S S E L T.

L I E D E R E N

U I T

DE DOOS VAN 1830 & 1834 ENZ.

T e r B e r i n n e r i n g

V O O R

DE OUD-SOLDATEN VAN WILLEM III.

AMSTERDAM, 1856,
GEDRUKT BIJ W. J. KRÖBER.

H O U T H A L E N.

R A V E L S.

L E U V E N.

LIEDEREN

VOOR

DE OUD-SOLDATEN VAN WILLEM II.

413048.

LIEDEREN

UIT

DE DOOS VAN 1830 & 1831 ENZ.

Ter Herinnering

VOOR

DE OUD-SOLDATEN VAN WILLEM II.

AMSTERDAM, 1856,
GEDRUKT BIJ. W. J. KRÖBER.

NIET IN DEN HANDEL.

INHOUD.

	Blz.
AMSTERDAMSCH SCHUTTERS-LIED.	1.
HERINNERING AAN DEN 6 ^{den} AUGUSTUS	3.
DE 6 ^{de} AUGUSTUS	5.
STUDENTEN AFSCHIEDSLIED	7.
LIED VOOR UITTREKKENDE FRIEZEN	9.
AMSTERDAMSCH SCHUTTERS-LIED	11.
HET LIED VAN CHASSÉ	13.
OPWEKKING	15.
SCHUTTERS-LIED	17.
VAN SPEIJK	19.
WAPENKREET	21.
KRIJGSMANS-LIED	23.
LIED VOOR DE UITTREKKENDE SCHUTTERS	25.
LIED VOOR DE VRIJWILLIGERS	27.
JAGERS-LIED	29.
KRIJGS-LIED VAN AMSTELS SCHUTTERIJ, BIJ HAAR VERTREK	31.
LIED VAN EEN MEISJE, BIJ HET VERTREK DER VRIJ- WILLIGERS	33.
DE POTTER EN ZIJNE LEGIOENEN	35.
WACHT-LIED VOOR DE VRIJWILLIGE SCHUTTERS TE AMSTERDAM	37.

	Blz
LIED VAN EEN FUSELIER, TE MAASTRICHT IN GARNIZOEN.	39.
VAARWEL AAN MIJNEN GELIEFDE	41.
HOERA VAN HET EERSTE MARSCH-BATAILLON, DER VESTING 'S HERTOGENBOSCH	43.
MARSCHLIED VOOR DE TIRAILLEURS DER BOSSCHE SCHUTTERIJ, BIJ HUN VERTREK NAAR DE VOORPOSTEN.	45.
VECHTEN OF BETALEN	47.
LIED OP MARSCH	49.
BROEDERGROET, AAN ONZE BRAVEN OP DE GRENZEN.	51.
HET METALEN EEREKRUIS, AAN DE OVERWINNAARS VAN HASSELT EN LEUVEN	53.
DE SCHILDWACHT	55.
LIED	57.
WELKOMST-GROET, AAN DE TERUGKEERENDE AMSTER- DAMSCHЕ SCHUTTERS	61.
DE GROOTHEID VAN NEERLANDS VORST EN VOLK . .	63.
DE VLAG	65.
LIED OP DE ZEEHELDEN	67.
HET METALEN KRUIS	69.
HERINNERING EN OPWEKKING	71.

AMSTERDAMSCH

SCHUTTERS - LIED.

WIJZE: *Te souviens tu.*

Bij 't vreugdefeest aan dezen disch gezeten,
Herinn'ren we ons den tijd van roem en eer,
Toen wij, vol vuur: gemak en vreugd vergeten;
Met heldenmoed verschenen in 't geweer!
Toen waardig aan der vad'ren eer en glorie,
Aan Neêrlands Vorst ons leven was verpand
En onze leus, bij 't streven naar victorie,
Geen an'dre was, dan *God en Vaderland.*

Herinn'ren we ons als broeders, strijdgenooten!
Hoe Willems stem: »ten strijd!» ons tegenklonk,
Hoe we op die stem eendragtelijk besloten,
Een hooger geest uit hart en oogen blonk!
Zou't Neêrlandsch hart, die dagen niet herdenken?
Toen wij vereend tot straf van smaad en schand,
Aan Willem goed en leven wilden schenken,
Was onze leus, voor *Vorst en Vaderland!*

Herinn'ren we ons, den dag waarop *Houthalen*,
 Der Belgen trots door ons vernederd zag;
 Toen *Hasselt* bukte, en bij ons zegepralen,
 Ook *Leuven* week voor Neêrlands glorievlag!
 O! wat ontzinke, of wat wij ooit vergeten,
 Ons hart en bloed blijft Willems deugd verpand;
 't Blijft onze lust naar Batoos kroost te heten
 En onze leus, *Oranje* en 't *Vaderland*.

Nog eens, Hoezee! dat Neêrlands Koning leve!
 Met *hem*, die ons ten strijde heeft geleid!
 Dat, wie ons tergt, voor Neêrlands zonen beve!
 Nog gloeit hun 't hart van de oude dapperheid;
 Zoo blijft het vuur, al is 't gedoemd te smeulen,
 Steeds krachtig, fier, en houd zijn gloed in stand,
 Moge ook de Belg met Brit of Gallen heulen,
 Wij gaan ten strijd, voor *God* en 't *Vaderland*.

Die eed zoo dier, zoo hartig en zoo heilig
 Aan God, aan Vorst, aan 't Vaderland gedaan,
 Blijft steeds in ons, voor schande en ontrouw veilig,
 Wij blijven trouw zoo lang ons 't hart zal slaan!
 Roept Vorst en pligt ons immer weêr tot strijden,
 Wij gaan met moed, aan Neêrlands heil verpand,
 Om aan Oranje ons laatste bloed te wijden,
 De leus blijft steeds: voor *God* en 't *Vaderland*!

HERINNERING

AAN DEN

6den AUGUSTUS.

WIJZE: *La Sentinelle.*

De misdaad had het Vaderland gehoond —
't Verraad, zijn Strijders schandlijk om doen komen;
Een gruwbre hoop, die gunst met ondank loon,
Had, in zijn wrok, een zee van bloed doen stroomen.
„Ter wraak, ter wraak!” riep Amstels dappre Jeugd,
In eedlen gloed voor Land en Vorst ontstoken;
Gij gingt, en uwe heldenmoed,
Heeft fier 't vergoten schuldloos bloed
En de eer van Vorst en Land gewroken!

Het trotsch gebroed, in schaamtloos brallen groot:
Maar *klein*, waar deugd den lauwer moet behalen.
Die lage drom, moest smaadlijk met den dood
Zijn dwaas gesnork en uw lauwrier betalen.
In hol en krocht, genesteld op verraad,
Was eens hun hand, hun rooverlist te vreezen:
Maar in het open Oorlogsveld,
Het eerlijk Strijddperk voor den Held,
Hebt gij uw adel grootsch bewezen!

Voor Godsdienst, licht, voor wetten en ontzag.
O, Braven! hebt *gij* eerevol gestreden:
Voor ondeugd, list, en huichlend troonbejag,
Heeft *Belgisch kroost*, en schande en dood geleden.
Rein, onbesmet, is 't eerloof dat *gij* draagt,

Hun schande, door geene eeuwen uit te vagen.
 Ja, Volk en Vorst! geheel dit strand,
 Viert met U 't feest van 't Vaderland —
 Den roemrijkste uwer heldendagen!

Uw Koning sprak: en gij daagde op in 't veld;
 Oranje wenkte, en U, U was de glorie!

VAN DER BRUGGEN, brave, onversaagde Held!
 Leidde U door vuur en sulfer ter Victorie!

Hij leev' en oogst' de vrucht voor zijnen moed,
 In onze hulde en grenslOOze eerbetooning!

O, strekke hem, heldhafte jeugd!

Uw dankbaarheid, (oud Hollands deugd!)

En liefde, duurzaam tot belooning!

Uw zege heeft geen bloedtrOphée gesticht;
 Als strijders groot, bleeft gij de menschheid minnen;

Als leeuwen vloogt ge uw vijand in 't gezigt:
 Maar toondet u zijn broeder na 't verwinnen!

Houthalen, spreek! getuig, heeft Neêrlands kroost
 Het spoor gedrukt van Brussels snoô verraadren?...

Neen 't heeft geen moord met moord betaald! —

Zijn laauwerkrans met eer behaald

Op 't edel voetspoor van zijn Vadren!

Luid klink dan 't lied, voor Amstels schutterij!
 Zij blijv' de steun voor Vorst en Onderzaten —

Als burgers, groot, de kern der Maatschappij —
 In 't veld, de bloem van Neêrlands keursoldaten!

Den Vorst getrouw, de Vorst getrouw aan haar,
 Strek' beide en heil en vrede ter belooning!

Moog Vorst en Volk, o, Heldenstoet!

Steeds bouwen op uw deugd en moed!

En Blijve uw leus: *voor Land en Koning!*

1 Augustus 1835.

DE 6de AUGUSTUS.

EENE STEM.

Ja, Maasstroom! aan uw zilver boord
Hebt gij der Belgen kreet gehoord,
Gij zaagt hun hoofd, door ijdelen waan
Verblind, zijn tenten nederslaan;
Doch hoordet gij, o zilvren vliet,
Het antwoord op dien kreet dan niet!
Dat vreesselijk hun tegenklonk!
Oranje sprak! hun moed verzonk.

KOOR.

Toen zag Holland zijn getrouwen,
Gelderland zijn heldental,
Vriesland zijne keur van dapperen,
Onder 't lugtig vrolijk wapperen
Van Oranjes kleur, vereend.

EENE STEM.

Neen, Belg! uw groote overmagt
Verloor in 't strijden zijne kracht,
En schoon en eikenwal en sloot
U dikwerf goeden bijstand bood,

Ons was het slagveld, ons was de eer,
 En 't Hoerah, dat u keer op keer
 Als vreesselijk het oor doorboort,
 Werd tot in Hasselts muur gehoord.

KOOR.

Dáár zag Holland zijn getrouwen,
 Gelderland zijn heldental,
 Vriesland zijne keur van dapperen,
 Onder 't lugtig vrolijk wapperen
 Van Oranjes kleur, vereend.

EENE STEM.

Mijn vrienden! nu het glas gevuld,
 Gevuld tot aan den rand,
 Ofschoon de vrede ons thans omhuld,
 En dat ons vuurroer aan den wand,
 Het Lemmer in de schede rust,
 Wij zijn nog niet in slaap gesust;
 Neen! aan het dierbaar vaderland
 Blijft immer onze trouw gestand.

KOOR.

Zie steeds Holland zijn getrouwen,
 Gelderland zijn heldental,
 Vriesland zijne keur van dapperen,
 Onder 't lugtig vrolijk wapperen
 Van d' Oranje vlag, vereend.

AMSTERDAMSCH SCHUTTERS-LIED.

WIJZE: *De wereld is in rep en roer,*

De Koning roept ons in 't geweer,

Wij volgen op den weg van eer,

De lauwer zal ons kroonen. —

Wij vliegen op den wenk van Hem,

Wiens zoo geliefde Vaderstem

Ons oproept als zijn Zonen. (*bis.*)

Door 't schoon gevoel van eer en pligt

Wordt ons de last der wapens ligt,

Die wij als Schutters dragen. —

De Koning stelde ze ons ter hand

Tot heil van 't lieve Vaderland,

Waarvoor wij alles wagen. (*bis.*)

Getrouw aan 's Konings legervaan

Is, *overwinnen of vergaan,*

De leus der Amstelaren. —

Door cendragt zijn wij sterk in magt,

Die spreuk van 't edel voorgeslacht,

Die zullen wij bewaren. (*bis.*)

Welaan! te zaam' naar 't oorlogsveld,
Daar groeijen lauw'ren voor den held,
Wij willen die behalen. —
Ontvang, o Amstel! onzen groet,
Wij strijden, nu men strijden moet,
En zullen zegepralen. (*bis.*)

Amsterdam,
29 Oct. 1830.

LIED VOOR UITTREKKENDE FRIEZEN.

WIJZE: *Hier Oranje — Ginter Spanje! of*
Iedereen is op zijn ruiker.

Mannen, Knapen!
Op, te wapen!
Naar 't onrustig Zuiden,
Om wat regt is,
En wat slecht is,
Daar eens te beduiden.
Laat ons opmarcheeren,
Om dat volk te leeren
Wie men strafloos honen ziet,
De vrije Friezen niet.

Altijd rustig,
Altijd lustig,
Nooit den moed verliezen!
„Vol vertrouwen,
Moed gehouwen!”
Is de leus der Friezen.
Komt dan nader, Belgen!
Hier zijn FRISOOS telgen:
Wie ge ooit voor u vreezen ziet.
De vrije Friezen niet.

Luchtig zijn die —
Kluchtig zijn die
Belgische advokaatjes,
Die nu willen,
Met hun brillen,
Spelen voor soldaatjes.

Liegend' en bedriegend',
 Alles doen zij vliegend':
 't Volk heeft ook geen geld op zak,
 Dat vliegt met meer gemak.

Meer voorzigtig,
 Zwaarder — wigtig
 Is het volk der Friezen;
 Want daar is er
 Vrij gewisser
 Nog wat te verliezen!
 Hier is brood en botter:
 Arrem volk van Potter!
 Kwaamt gij eens aan onze kust,
 Gij werdt er op belust.

WILLEM vraagt het,
 Ieder waagt het,
 Alles voor den Lande:
 Liever sneven,
 Dan te leven,
 't Hoofd bedekt met schande.
 Zouden muitelingen
 Trouwe Friezen dwingen?
 Wie de Belg ooit bukken ziet,
 De vrije Friezen niet.

Voort dan, vrinden,
 Strijdgezinden,
 Naar 't onrustig Zuiden!
 Om wat regt is,
 En wat slecht is,
 Daar eens te beduiden.
 Laat ons opmarcheeren,
 Om dat volk te leeren,
 Wie men strafloos honen ziet,
 De vrije Friezen niet.

Studenten Afscheidslied.

U groeten, Minerva! uw dankbare zonen.

Zij snellen ten strijde: het Vaderland wenkt.

Zij zullen niet eer in uw koor zich vertoonen,

Voor vrede de rust weêr aan Nederland schenkt.

Zij ruilden de boeken voor zware musketten;

De cel voor het kamp en de veder voor 't staal;

't Weêrgalmen van hoornen, van trom en trompetten

Vervange in hun ooren der wijsgeeren taal.

Uw groenende olijf zal niet langer hen cieren,

Na 't rustige kampen verworven door vlijt:

De lauwer van Mars moet hun schedel omzwieren,

Door kloekheid gewonnen in bloedigen strijd.

De krijgskunst zal vroegere studië vervangen,

Het brood der soldaten 't gerieffelijk maal,

Het lied van Tyrtaeus de blijde gezangen,

En 't water des hemels den vollen pokaal.

De stemmen der wijzen van Grieken en Rome

Verhieven voor dezen de Vaderlandsmin,

Niet vruchteloos zijn ze ons ter ooren gekomen:

Wij zogen hun voorschrift als moedermelk in.

Wat zoude ons de kennis der oudheid ook baten,
Indien zij slechts bloezems, geen vruchten ons bood?
Indien wij het voorbeeld, door de oudheid gelaten,
Niet dorsten te volgen in tijden van nood?

Maar als weêr de vrede dit land zal bestralen,
Dan ziet ge aan uw outers, Minerva ons weêr,
Dan hangen wij blijde in uw heil'ge portalen,
De krans des verwinnaars bij 't roestend geweer.
Dan ziet ge als voor dezen uw dankbare zonen
Geleerdheid zich wijden met vuriger lust,
Met groenende olijven uw tempel bekroonen,
En 't druivennat plengen in vrolijke rust.

Het Lied van Chassé.

WIJZE: *Vivat Oranje hoezee!*

Wie praalt aan 't hoofd der heldenstoet? CHASSÉ!

Wie heeft gewroken Hollands bloed? CHASSÉ!

Wie spreekt uit monden van metaal

Der Trompen en de Ruiters taal?

CHASSÉ! CHASSÉ! CHASSÉ! (*bis.*)

Wie heeft gestraft het snoodst verraad? CHASSÉ!

Wie redde 't bolwerk van den Staat? CHASSÉ!

Wie toonde wat de Leeuw vermag,

Die voormaals de aard' nooit sluim'ren zag?

CHASSÉ! CHASSÉ! CHASSÉ! (*bis.*)

Wie heeft der miltzucht perk gezet? CHASSÉ!

Wie 't monster in zijn nest verplet? CHASSÉ!

Wie is, als Neêrlands oudste zoon,

De hechtste steun van 's Konings troon?

CHASSÉ! CHASSÉ! CHASSÉ! (*bis.*)

Oud-Neêrland zijt gij dier en waard, CHASSÉ!

Uw heldenroem klinkt luide op aard', CHASSÉ!

Voor U rijst onze zegenbêe;

Wij zingen met het leger meê:

Vivat *Papa* CHASSÉ! (*bis.*)

8 November 1830.

OPWEKKING.

Is 't u bekend, getrouwe Burgerscharen,
Die 't Vaderland uw dienst hebt toegewijd!
Hoe onversaagd, in 't barnen der gevaren,
Ons voorgeslacht zich kweet ten allen tijd?
Herinnert ge u, hoe de oude landhistorie
Der vaad'ren deugd op ieder blad vertelt?
Dat ook mijn lied hun onvergank'bre glorie,
Op luiden toon aan 't dankbaar nakroost meld'.

Is 't u bekend, hoe 't heldenvolk van Rome,
Wiens macht weleer de waereld overwon,
Op Batoos erf zijn legers saam deed komen,
Maar Batoos erf niet overheerschen kon?
Hoe slechts de naam der oorlogshafte Friezen
Den woesten Noor naar d'overkant verjoeg,
De Deensche vloot eene and're ree deed kiezen,
En 't Frankisch heir met bange sidd'ring sloeg?

Is 't u bekend, wat Hollands poorters deden,
Toen 't Vaderland voor 't Vlaamsch geweld bezweek?
Hoe Floris Zoon, aan 't hoofd der wakk're steden,
Het vreemd gespuis van hier dreef in één week?
Hoe 't Brabantsch rot, ter plond'ring uitgetogen,
Der vaad'ren moed te onzinnig had veracht,
Doch in zijn waan op 't onverzienst bedrogen,
Met schrik verstoof voor Puttens kleine macht?

Is 't u bekend, hoe, tachtig lange jaren,
 Ons klein gewest door Spanje werd bestreên?
 't Betrouwde nooit op kracht van legerscharen,
 Maar op zijn God en 't heilig recht alleen.
 Is 't u bekend, hoe kloek en onbezweken
 De voorzaat stond, toen trotsche Lodewijk
 De dwaze hoop in 't ijdel hart dorst kweken,
 Van Hollands grond te hechten aan zijn rijk?

Is 't u bekend, hoe eind'loos diep gezonken,
 Verneêrd, verguisd, ons dierbaar Vaderland,
 In d' ijz'ren boei onmachtig vastgeklonken,
 Van naam beroofd, verkwijnde in bittre schand.
 Wie heeft in 't eind die kluisters afgesmeten,
 Wie Nederland verlost van 't Fransch geweld?
 Der vaad'ren deugd, o wilt het nooit vergeten!
 Heeft perk en paal aan de overmacht gesteld.

Is 't u bekend, getrouwe Burgerscharen?
 En zoudt ge niet, in even heil'gen strijd,
 Met vlammend oog op 't achtbaar voorbeeld staren,
 En toonen, dat ge uwe afkomst waardig zijt?
 Der vaad'ren deugd is u genoeg gebleken:
 'k Heb niet vergeefs op hen uw blik gewend.
 De nazaat zegg', als hij van u hoort spreken:
 »Ons is de roem der vaderen bekend!»

SCHUTTERS-LIED.

WIJZE: *Wien Neêrlandsch bloed, enz.*

Op, op! thans wakkre burgerschaar,
Op! op tot heil van 't land;
De Koning spreekt: »er is gevaar»
De Koning eischt uw' hand.
»Te wapen» roept de beste vorst;
»Te wapen» klinkt zijn stem,
Komt, moedig dan 't gevaar getorscht,
Komt, scharen we ons om Hem.

Ja, tonen wij dat Hollandsch bloed,
Nog door onze adren vloeit,
En dat oud Hollandsch waren moed,
In onze harten gloeit,
Weer rijz' gelijk in vorige eeuw,
Door Eendragt onze magt,
Weer zaam geschaard om Hollandsch leeuw,
En fier 't gevaar veracht.

Komt tonen wij het muitren rot,
Dat WILLEM's magt braveert,
Dat spottend schaamtloos zelfs met God,
Niets Heiligs meer vereert:

Bewijzen wij het vloekgespan,
Dat in onz' aller borst
De Liefde nimmer sluimren kan,
Voor den geliefden Vorst.

Komt allen lustig dan slechts voort,
En moedig nu ten strijd;
Denkt dat uw arm Hem thans behoort,
Aan Hem is toegewijd;
Denkt dat het dierbaar Vaderland,
Ter wraak der vuigste smaad,
Dit uur zijn welzijn U verpand,
Zich thans op U verlaat.

Dan moedig, op die pligten trotsch,
Naar 't krijgstooneel gesneld,
En staan wij daar gelijk een rots,
Trotseerend elk geweld.
Dan smaken wij wis eens de vreugd,
Voor 't offer thans gebragt,
Dat Holland ons om onze deugd,
En als zijn redders acht.

VAN SPEIJK.

WIJZE: *Te souviens tu disait un Capitaine.*

Hoe vurig klopt ons 't Hollandsch bloed door d'ad'ren,
Hoe fier verheft zich Neêrlands trotsche leeuw;
Wij voelen ons weêr 't kroost van onze vad'ren;
VAN SPEIJK! gij voert ons in DE RUITER's eeuw!
Gij koost den dood voor een veracht'lijk leven,
Gij! die alleen een volk onsterflijk maakt;
Het muit'ren-rot moest bij de golven beven;
Ja wij zijn vrij! want Neêrlands zeemagt waakt!

De dood, dien gij zoo roemrijk zijt gestorven,
Die dood heeft de eer van Hollands vlag gered,
Maar ook die dood heeft U een naam verworven,
Die 't Hollands bloed in vuur en vlammen zet.
Al ligt de standaard door uw hand verbroken,
Die vlag, zij wappert schooner dan weleer;
Gij hebt den moed in aller borst ontstoken!
Uw dood geeft 't leger duizend helden weêr!

Geen aardsche magt, die ooit zijn hals deed bukken,
Het kruis van moed en trouw pronk op zijn' borst;
De schoonste dood moest nog het zegel drukken
Op zijne trouw aan Vaderland en Vorst.

Geen sterv'lings hand kan zulk een daad vergelden,
 Uw naam is 't die op aller lippen zweeft!
 Dit is het schoonste loon voor ware helden,
 Wie sterft als gij, heeft lang genoeg geleefd!

Maar neen! gij leeft, want van de Vlaamsche stranden
 Verspreidt het vuur, dat uwe hand ontstak,
 Een held'ren luister in de verste landen,
 Heel d'aarde staart bewond'rend op uw wrak.
 Uw naam wordt voortgedreven door de baren,
 Waar zacht uw dierbaar overschot in rust;
 De groote ziel is hemelwaarts gevaren,
 Wij zien U na in storelooze rust.

Men zegt, dat toen VAN SPEIJK den slag deed knallen,
 Die 't muit'ren-rot Bataafschen moed bewees,
 DE RUITER's zaal'ge schim, op Antwerps wallen,
 Weêr juichend bij 'slands dapp're vloot verrees.
 Hij zegende het bloed van onze braven,
 En 't nakroost volgend op der vad'ren spoor,
 En jub'lend op den luister der Bataven,
 Lei hij den Held der Eng'len reijen door.

Vereert hem, Broed'ren! bij uw krijgsbanieren,
 Door 't volgen van zijn ed'len heldenmoed;
 En vlechten wij hem eeuwige eerlauwrieren,
 Door ons gedoopt in 't laffe Belgenbloed!
 Komt! wreken wij zijn dood aan die verrad'ren!
 Wie dralen mogt, zijn bloed zij ons een sein!
 Geen bloed zoo kostbaar vloeit in iemands ad'ren,
 Ja, ed'le Held! gij zult gewroken zijn!

W A P E N K R E E T.

Te wapen! op! daar rolt de trom!
Op, mannen! op! ten strijd!
Des vijands kreet, de kreet van moord
En plond'ring is door 't land gehoord.
't Is nu geen marrenstijd!

Wij rukken voort uit Aemstels vest,
Bij 't dreigen van den nood.
Wij trekken, om ten strijd te gaan,
De blaauwe krijgsmonteeing aan,
Geboord met wit en rood.

Zoo Vlaand'ren zwicht voor 't driest geweld,
En Willems zij verliet,
Oud Holland blijft zijn eed gestand.
't Verbreekt den vastgehechten band
Met vader Willem niet.

Neen, schoon vernieling op ons erf
Zich uitstorte als een vloed,
De zon, die van den laatsten val
Des vaderlands getuigen zal,
Zal ondergaan in bloed.

Dat Brabants moord'renrot voor buit
 Of plond'raarswinsten vecht';
 Wij trokken niet voor goud of buit,
 Maar voor gezin en haardsteê uit,
 Voor Koning, godsdienst, recht.

Geen ijd'le glorie, die ons streelt,
 Met burgerbloed behaald.
 Herleve, als eenmaal, orde en wet:
 Der muiterij zij perk gezet:
 Wij zijn genoeg betaald.

Maar zoo de wind op Hollands grond
 De vlag van Brabant groet;
 Zoo 't schaamteloze muit'renheir,
 In spijt van dapp'ren tegenweer,
 In Holland zet den voet.

Dan hoort dit land ons laatst vaarwel:
 Dan, tot in 't uiterst vrij,
 Trotseeren wij des vijands staal,
 Tot ons te saam de zegepraal
 Of dood beschoren zij.

Te wapen! op! de zon blinkt schoon
 Op standert en musket.
 Ons sterkt des eendrachts heil'ge band,
 Wijn 't woord; *voor Vorst en Vaderland!*
 Elks hart in vlammen zet.

Strijdsmans - Lied.

WIJZE: *Wien Neêrlands bloed, enz.*

Komt Broeders! komt naar 't veld van eer,
Het geldt ons Vaderland!
Komt Broeders! toont uw kloekheid weêr,
Verdedigt Nederland!
De muiter is uw Broeder niet,
Hij, die ons hoonen dorst,
Die regt en wet omverre stiet,
En Vaderland en Vorst.

Wij allen zweeren hechten trouw
Aan 't Huis dat ons regeert;
ORANJE steunt ons staatsgebouw,
Terwijl het vrijheid eert;
Het waakt voor Neêrlands eigenheid,
Het blijft zijn eed gestand;
En 't is Goddank! dezelfde strijd,
Voor Vorst en Vaderland.

O! onvergeetlijk voorgeslacht!

Wij zijn nog niet ontaard;

Nog leeft uw deugd in volle kracht,

Nog zijn w' onze afkomst waard.

Wij vreezen nog het sterven niet?

Nog blaakt een fiere borst,

Nog stemmen wij het oude lied,

Voor Vaderland en Vorst.

O God, wij gaan met U ten strijd:

Geef d' overwinning, Heer!

Wij strijden voor regtvaardigheid,

Wij sterven tot uw eer.

Wees Gij, o God! in heil en nood.

De God van Nederland!

Verhoor ons staamlend in den dood,

Voor Vorst en Vaderland.

Vaartwel, o! ouders, vrienden, kroost!

Ziet ons met blijdschap gaan,

Vindt in onze eer en moed uw troost,

Vuurt ons tot strijden aan!

En, weent gij eenmaal op ons graf,

O! schrijft er met uw hand:

» Hij leeft altijd, die 't leven gaf

Voor Vorst en Vaderland.»

LIED

VOOR

DE UITTREKKENDE SCHUTTERS.

WIJZE: *Wohl auf, Kameraden, auf's Pferd, auf's Pferd.*

Ten strijde, ten strijde, voor Koning en land,
Voor vrijheid en vrienden en magen!
Verraders bestemmen ons boeijen en schand; —
De stonde der wraak heeft geslagen!
De leeuw van het Noorden verheft zich en blaakt;
Ten strijde, ten strijde! De leeuw is ontwaakt.

Het Vaderland roept in een koninklijk woord
Zijn Schutters om muiters te weren;
Wij hooren dat roepen, en God, die *ons* hoort,
Bevestig' den eed dien wij zweren:
Getrouwheid den Koning, den vijanden haat,
En schande voor eeuwig wie Neêrland verraaft!

Maar wee den verwaten, die, schimpend, bestond,
Den Landzaat voor bloodaards te schelden! —
Ontruïmden uit lafheid de Vaders ooit grond,
Die telgen en kweekers van helden? —
Wij schutten dien laster en wreken den hoon;
De lauwer is erflijk van Vader op Zoon.

Laat komen het Zuiden met dolken en zwaard
En 't wagen de grenzen te schenden!
Voor muiters noch moorders is Neêrland vervaard;
Het rust op de keur zijner benden:
In dijken en vesten is 't veilig en vrij:
Die dijken zijn duinen; die vesten zijn wij!

Verlaat u, geliefden, met rustig gemoed,
Op God, onzen eed en ons wapen! —
En waar' ook ons afscheid een nachtlijke groet;
't Is schoon onder lauwren te slapen;
Wij keeren met glorie of komen niet weêr. —
De grens van ons land is een peluw van eer!

Ten strijde, ten strijde! waai dreigend vooruit
Banier van het Noorden; wij komen!
Wij plengen ons bloed niet om roofgoed of buit;
Voor Koning en Land zal het stroomen. —
Gevloekt wie zijne eeden of pligten verzaakt!
Ten strijde, ten strijde! De leeuw is ontwaakt!

Lied

VOOR

DE VRIJWILLIGERS.

WIJZE: *Ein freies Leben führen wir, enz.*

Wie is zijn land
En Vorst verpand? —
Wij zijn het, wij getrouwen.
Wij, Zonen van het eerlijk Noord,
Wij trekken bij 't »Wilhelmus» voort:
't »Wilhelmus van Nassouwen."

Van heinde en wijd
Gaan wij ten strijd,
Verhit op lauwerbladen.
De kling aan onze zij heeft dorst;
De vuurloop zoekt naar 's vijands borst;
Onze armen zoeken daden.

Ons drijft en heugt
Der Vadren deugd
Op veld noch vloed verwonnen.
De kruiddamp is ons amberlucht,
En orgelklank het krijgsgेरucht
Bij 't dondren der kanonnen.

Treft ons de dood
 Met staal of lood;
 Wie nablijft zal 't vergelden. —
 Dan vleijen we aan de grens van 't land
 Ons neder op een bed van zand,
 En sluimren onder helden.

Wat geldt een uur
 Van levensduur
 Het moedig kroost der leeuwen!?
 Gelukkig wie in 't wapen leeft!
 Het langst duurt hij die roemrijk sneeft,
 Zijn naam behoort alle eeuwen.

Maar vloek en smaad
 Treft d'onverlaat
 Die laf is in gevaren.
 Wie boven de eer het leven spaart
 Is Vaderland noch Koning waard
 En de afschrik onzer scharen.

Ziet gij de vaan
 Van 't Zuiden staan?
 Zij nadert erf en woning.
 De trommel roept; de horen schalt; —
 Hoera! — Wie braaf is staat of valt
 Met Vaderland en Koning! —

JAGERSLIED.

WIJZE: *Mit frohem Muth und heiterm Sinn,
Hurrah, hurrah, hurrah!*

Het oude lieve Vaderland, enz.
Viert hoogtijd bij muskettenbrand; enz.
Wij dansen, naar den horenschal,
Den kogeldans in woud en dal
En juichen luid hoera! enz.

Gescheiden is het Noord van 't Zuid; enz.
Den leeuw betaamt geen tijgerbruid, enz.;
Hij huwt ons oude Holland weêr;
Wij zoeken hem, op 't veld van eer,
Een bruidschat met hoera! enz.

Die bruidschat is een lauwerkrans, enz.
Besprenkeld met robijnenglans. enz.
Het Zuiden heeft den prijs bepaald;
De lauwer wordt met bloed betaald.
Wij koopen hem, hoera! enz.

Die krans zij Hollands hoogtijdkroon! enz.
 Ons eerlijk bloed verheft zijn schoon! enz.
 Hij blinkt van ver ons toe, en wacht
 In 't digtste van des vijands magt.
 Dààrhenen met hoera! enz.

Dààr hangt hij, in dien stalen muur, enz.
 Omringd van dondrend kogelvuur; enz.
 Maar, lag de gansche hel er voor,
 Wij stormen aan en breken door! —
 Door beiden, met hoera! enz.

Wij zwoeren trouw in nood en dood, enz.
 En schenden d'eed om staal noch lood, enz.
 De vijand wacht ons! — Op, ten dans!
 Wij keeren met den lauwerkrans,
 Of blijven ginds! hoera! enz.

Voort broeders! vrolijk op! ter baan! enz.
 Reeds lacht ons de overwinning aan; enz.
 Zij volgt wie op den Hoogsten bouwt
 En 't Vaderland zijne eeden houdt! —
 Ter zege met hoera! enz.

KRIJGS LIED

VAN

A M S T E L S S C H U T T E R I J ,

BIJ HAAR VERTREK.

WIJZE: *Tegen de zorgen in dit leven.*

Op, *te wapen!* op, *te wapen!*

Op, bescherm het Vaderland.

Op gij mannen, op gij knapen,

Doet den heil'gen eed gestand.

Voorwaarts, voorwaarts! langs de velden

Klinkt de raauwe kreet van moord!

't Oproer brult, snelt aan, gij helden, } *(bis.)*
Vorst en Vaderland zij 't woord. }

Ons ook, aan deez' dierbre boorden,

Ons, aan d'Amstel opgevoed,

Schokt de galm dier heilge woorden

En reeds kookt ons Neêrlandsch bloed.

Ja, ook wij, wij Amstelaren,

Dagen in den naam van God!

Wat zijn nooden, wat gevaren, } *(bis.)*
Bij 't ons nadrend dreigend lot. }

Ouders, Broeders, Zusters, Vrinden,

Ziet — wij trekken rustig voort;

Orde en wet zal ons verbinden,

Vorst en *Vaderland* is 't woord.

Ja wij zullen rustig strijden,

De Almagt helpt, — maar wat ook keer',

Gij, gij ziet ons, na 't bevrijden, } (bis.)
 Nooit — of als verwinnaars weêr. }

Dreunt kartouwen, klinkt trömpetten,

Nêerlands heldenvlag, waai uit!

Niets doet onze trouw verzetten,

Niets dat onze geestdrift stuit.

Hoort, — zij dreunen — hoort, zij klinken,

Ziet — daar zwiert de heldenvaan!

Broeders! doet uw wapens blinken, } (bis.)
 En gij — heil'ge togt — vang aan. }

1 November 1830.

Lied van een Meisje,

BIJ HET

VERTREK DER VRIJWILLIGERS.

WIJZE: *Solderen, Solderen.*

Marcheren, (*bis.*)

Komt, toont nu d'ouden moed!

Als 't Neêrland en Oranje geldt,

Zij ieder jongeling een held!

Marcheren, (*bis.*)

Wie telt er goed en bloed!

Marcheren, (*bis.*)

Ginds wappert de oproervaan.

Komt, braven! haalt hem van den top,

En zet er Neêrlands vlag weêr op!

Marcheren, (*bis.*)

Wie durft u wederstaan!

Marcheren, (*bis.*)

Is alles, wat men hoort.

Ja, onze dappren trekken heen,

En 't arme meisje blijft alleen.

Marcheren, (*bis.*)

Is 't algemeene woord.

Marcheren, (*bis.*)

Mijn Willem trekt te veld.
Al welt er in mijn oog een traan,
Ik zie toch welgemoed hem gaan.

Marcheren, (*bis.*)

Ook Willem is een held.

Marcheren, (*bis.*)

Weg met den laffen gast,
Die nu bij moeders kolen zit,
Hij is een nachtkaaars zonder pit.

Marcheren, (*bis.*)

Is 't geen een' jongman past.

Marcheren, (*bis.*)

Mijn Willem! was uw leus;
Wat u gebeure ik blijf u trouw,
En keert gij weêr, ik word uw vrouw.

Marcheren, (*bis.*)

Blijve aller dappren leus!

DE POTTER EN ZIJNE LEGIOENEN.

WIJZE *Lappedief, lappedief, loeresje.*

Nederlanders, moed gehouden!
Hooft eens hoe 't in Braband gaat:
Vriend DE POTTER is verkouden,
En zijn klub is desperaat.

Hooft ze maar, hooft ze maar, hooft ze maarschreeuwen:
»POTTER, POTTER, geef ons brood!"

Droom nu langer niet, DE POTTER,
Van uw vrij gemeenebest:
't Is toch maar een doode protter, (*)
Doodgedrukt in eigen nest.

Laat hem nu, laat hem nu, laat hem nu zingen:
»Och, wat is mijn protter koud!"

Zwart van handen, zwart van zielen
Is het volkje, dat men ziet;
Kolenbranders, blaauwe kielen,
Sans-culottes anders niet.

Ziet ze maar, ziet ze maar, ziet ze maar loopen,
Schorremorrie anders niet.

Zonder schoenen, zonder broeken,
Och, wat doen zij in de kou!
Met een mondvul Fransche vloeken,
Of ons dat wat deeren zou?

(*) Zich met een dooden protter verheugen, is in Friesland eene spreekwijze, alwaar *protter* een *spreeuw* beteekent.

Altemaal, altemaal, altemaal pover,
 Och, wat doen zij in de kou!

Meenen zij zich in den winter
 Hier te voeden met ons brood;
 Dappre strijders, stuurt ze ginder
 Elk den mond vol kruid en lood.

Laat ze maar, laat ze maar, laat ze maar teren
 Op die vaste winterkost.

Denken zij uit onzen kelder
 Zich te laven aan den *wijn*;
 Hier is WATER, frisch en helder,
 Dat zal vrij wat beter zijn!
 Dompelt ze, dompelt ze, dompelt ze daarin,
 Als die zielen dorstig zijn.

Wanen zij hun naakte leden
 Hier te dekken? weet gij wat? —
 Straft die kinderachtigheden —
 Op de plaats waar Adam zat.
 Straft ze maar, straft ze maar, straft ze ter degen
 Op de plaats waar Adam zat.

Wil dat volk dan nog niet hooren,
 Legt hun 't zwijgen op voor goed:
 Laat u nimmer ringelooren
 Door dat vies en vuil gebroed.
 Houwt ze dan, hakt ze maar, schiet ze tot spaanders,
 Al dat vies en vuil gebroed.

WACHTLIED

VOOR DE

VRIJWILLIGE SCHUTTERS

TE AMSTERDAM.

WIJZE: *Ziet, Vrienden! welk een schoone morgen.*

Komt, Schutters! die, aan Amstels boorden,

In Gijsbrechts wal, de rust bewaart!

Verheft den klank der vreugdakkoorden,

Nu wij weêr staan ter wacht geschaard!

't Is schoon voor 't heil der Stad te waken,

De pronk van het IJ.

Geene onrust moet haar' wal genaken,

Of wij, Schutters, wij,

Getrouw en fier, staan haar manmoedig bij. (*bis.*)

Maar nimmer worden Amstelaren

Gelijk aan 't woest, ontzinde rot,

En 't snood gespuis der plunderaren,

Dat de eer verzaakt en lastert God.

Wij zijn nog Neêrlands echte telgen.

De roem van ons Land

Gaat nooit, als bij verachte Belgen,

Neen, nooit hier te schand'.

Hier woont nog trouw aan Vorst en Vaderland. (*bis.*)

In Brussel moog' de miltzucht woeden;
 De moord zij t' huis in Luik en Gent;
 God dank! aan Maas en Amstelvloeden
 Zijn al die gruwlen onbekend.
 Bataaf en Fries en wakkre Zeeuwen
 Staan pal in den nood;
 En 't kroost der oude Waterleeuwen
 Vreest niets, zelfs geen' dood:
 Neen, nooit treft ons de schrik voor staal of lood. (*bis.*)

Verachte Belgen! ja, wij haten,
 Uw zeden en uw basterdtaal;
 Wij zijn Oranje's onderzaten;
 Ons kroont der Vadren zegepraal.
 Heil ons! — De veder der historie
 Beschrijft tot 's Lands eer
 De Ruyters roem en Nassau's glorie,
 En niets streelt ons meer.
 Wij zijn het kroost dier dappre helden weêr. (*bis.*)

Komt, Schutters! die, aan Amstels boorden,
 In Gijsbrechts wal, de rust bewaart!
 Verheft den klank der vreugdakkoorden,
 Nu wij weêr staan ter wacht geschaard!
 't Geluk zij dezer vest beschoren;
 De pronk van het IJ!
 Het Vaderland is weêr herboren,
 Weêr groot en weêr vrij;
 En trouw aan Land en Koning zweren wij! (*bis.*)

LIED VAN EEN FUSELIER,

TE MAASTRICHT IN GARNIZOEN.

WIJZE: *De wereld is in rep en roer,*

Het uur der wraak zal eenmaal slaan,
DE POTTER zal te gronde gaan
Met al zijn vloekgenooten. (*bis.*)
Ja kameraden! denkt er om,
Eens wordt hij met zijn ganschen drom
Door Braband zelf verstooten. (*bis.*)

DE POTTER, die geen waarde had,
Als hij zijn schijven niet bezat,
Zal wis den strijd verliezen. (*bis.*)
Hij valt, en Hollands oude moed
Verplettert al het wreed gebroed,
Geholpen door de Friezen. (*bis.*)

Vergeefs, vergeefs uw schat verspild,
Gij doolt met al uw clubs in 't wild,
Weg met die Jacobijnen. (*bis.*)
Zij zweeren eeuwig NASSAU af,
Maar graven ook hun eigen graf.
In 't hart der kolenmijnen. (*bis.*)

Waakt, Nederlanders! waakt en komt,
 Als hier 't kanongedonder bromt,
 Dit roept u medgezellen. (*bis.*)
 Trouw wordt *Maastricht* door ons bewaakt,
 En wee den blaauwkiel, die het naakt;
 Hij zal 't niet navertellen. (*bis.*)

Gij, Makkers! die in 't nachtljk uur,
 Maastricht van wal en vest en muur,
 Bescherremt en beveiligt. (*bis.*)
 Al woelt en wroet het snood verraad,
 Onze eere naam van braaf soldaat,
 Word' door geen Belg ontheilgd. (*bis.*)

Al rukte DAINÉ, KESSELS aan;
 Zien wij heel Braband voor ons staan:
 Wij zullen hen doen bukken. (*bis.*)
 Eerst hangt men den verrader op,
 Dan beuken wij den Walvisch kop
 In honderd duizend stukken. (*bis.*)

Want uit ons dierbaar Vaderland
 Stroomt krijgsmagt aan van allen kant,
 Om met ons zaam te spannen. (*bis.*)
 Wij zullen, met vereende kracht,
 De muiters en hun legermagt
 Naar hel en duivel bannen. (*bis.*)

Gij, Walen! komt niet in ons land!
 Eer eet de Fries zijn linkerhand,
 Verplet u met de regter. (*bis.*)
 Geen beter volk dan Holland teelt;
 Maar wat den baas in Braband speelt,
 In 't gansch heelal geen slechter. (*bis.*)

VAARWEL

AAN

M I J N E N G E L I E F D E .

WIJZE: *Lebe wohl, vergiss mein nicht.*

Goede reis, geliefde vrind!
Schaar u vrij bij Neêrlands helden,
Die de Belgen tegensnelden; —
Doch waar gij u ook bevindt,
Denk aan 't meisje, dat u mint!

Waar gij zijt, vergeet mij niet!
Waag niet driest uw dierbaar leven:
't Oogenblik, dat u zag sneven,
Doodde haar, die ge achterliet. —
Waar gij zijt, 'k vergeet u niet.

Schoon is 't eerloof, dat u beidt,
Dat de roem vlecht door uw haren;
Schooner zijn mij mirtheblaren,
Die de min tot kransjes breidt,
Als geen burgerkrijg ons scheidt.

Goede reis, geliefde vrind!
Zege moge uw zwaard verzellen,
Spoedig gij in de armen snellen
Van het meisje, dat u mint; —
Goede reis, geliefde vrind! —

HOERA

VAN HET

EERSTE MARSCH-BATAILLON,

DER

VESTING 'sHERTOGENBOSCH.

WIJZE: *Het Oude lieve Vaderland.*

Het lang gewenschte voorwaarts klonk,

Wij trokken uit, hoera!

De zegen die ons tegen blonk,

Behaalden wij hoera!

Wij streden, en op 't veld van eer,

Herleefde 't roemvol Neêrland weer,

Wij stonden, wij stormden, wij vielen met hoera!

Hoera! enz.

De heete dag, de koude nacht,

Hoorde altijd ons hoera!

Wij sliepen op de heide zacht,

W'ontwaakten met hoera!

Wij leefden bij kanonnenbrand,

't Muskettenvuur en 't Vaderland,

De eer en de vrijheid en 't vreesselijk hoera!

Hoera! enz.

Vreemd klonk eerst in der Belgen oor,
 Ons Schutterlijk hoera!
 Wij braken hunne rijen door,
 Met stormmarsch en hoera!
 Daar vlood het snoevend muit'ren heer,
 Ons was het slagveld, ons de eer.
 Zij hoorden, zij kenden, z' ontvlugtten ons hoera!
 Hoera! enz.

Nu klonk door bosch en stad en wal
 't Vernederend hoera!
 De Belg vernam met spijt, zijn val,
 Gelijk met ons hoera!
 Oranje en God was onze gids,
 En d'oude vlag aan onze spits,
 Hen volgde een leger van helden, met hoera!
 Hoera! enz.

Voor vorst en land stroomde eens ons bloed,
 En 't stroomde met hoera!
 Lang zij de vrede ons dierbaarst goed,
 De koning leev' hoera!
 Maar tast men weer in trotschen waan,
 Naar onze eer, naar onze vaan,
 't Klonk weer door de velden, op *Tirailleurs!* hoera!
 Hoera! enz.

MARSCHLIED

VOOR DE

Tirailleurs der Bössche Schutterij,

BIJ HUN

VERTREK NAAR DE VOORPOSTEN.

WIJZE: *Ein freies leben, enz.*

Op *Tirailleurs!* de dag breekt aan,
Wij trekken uit ten strijde;
Hoog wappert steeds d'Oranjevaan.
Wie ook die vlag benijde;
Der vad'ren gids in 't oorlogsveld,
Wie met haar streed was steeds een held,
Dat zij ook ons geleide. (*bis.*)

Op *Tirailleurs!* de hoorn klinkt,
Het voorwaarts laat zich hooren;
Als ons de zegen tegen blinkt,
Zal zij ons ook behooren;
Voort, *Tirailleurs!* door heg en sloot,
Getrouw aan d'eer tot in den dood,
Dat hebben wij gozworen. (*bis.*)

Op *Tirailleurs!* valt moedig aan,
 Gij hebt VAN SPENCK te wreken;
 Zijn vaandel was ook onze vaan,
 Die vlag werd nooit gestreken;
 Gedenkt dien held hij ging ons voor,
 Wij strijden, sterven op zijn spoor,
 Geen duim terug geweken. (*bis.*)

Voort *Tirailleurs!* de lauwerkroon
 Ligt ginds voor uwe voeten,
 En d'overwinning van haar troon
 Komt vrolijk u begroeten;
 En treff' u ook der muitren lood,
 Niet ongewroken blijft uw dood,
 Hun dood zal d'uwen boeten. (*bis.*)

Op *Burgers!* op! de krijgsmans eer
 Is straks ook uw' belooning,
 Als overwinnaars keert gij weer
 Naar uwe vrije woning.
 Op *Tirailleurs!* gij strijd met God,
 In zijne handen is uw lot,
 En 't lot van Land en Koning. (*bis.*)

VECHTEN OF BETALEN.

WIJZE: *De wereld is in rep en roer.*

Gij, die u Nederlanders noemt,
En daarop als een voorregt roemt,
Nu is het tijd te toonen, (*bis.*)
Dat ware liefde en echte trouw,
Die steunsels van het staatsgebouw,
Nog in uw midden wonen. (*bis.*)

Want of men thans al zuchten slaakt,
En boekjes schrijft of verzen maakt,
Dat zal alleen niet baten; (*bis.*)
Want die aan onze grenzen staan,
Zijn zeker daar niet weg te slaan,
Door zingen of door praten. (*bis.*)

Daarom wie thans met goed fatsoen,
Voor 't Vaderland zijn pligt wil doen,
Moet vechten of betalen; (*bis.*)
En 't is nog de allerbeste man,
Die beide wil en beide kan,
En vechten, én betalen. (*bis.*)

Maar die op 't woord van *vechten* beeft,
 En 't geld bezit, maar 't toch niet geeft,
 En niets denkt uit te voeren, (*bis.*)
 Die blijve waar zijn vuurtje brandt,
 En hou de lepel in de hand,
 Om moeders brei te roeren. (*bis.*)

Maar eens als hij zijn adem mist,
 Men hang' zijn lepel op de kist
 Zijn slaapmuts daar benevens. (*bis.*)
 Dan huile een droeve vriendenrei:
 Hij leefde lang en roerde brei,
 En stierf aan 't eind zijns levens. (*bis.*)

Maar die betaalt of vechten gaat
 Als eerlijk man of braaf soldaat,
 Wordt eens met eer begraven; (*bis.*)
 Die leeft nog na zijn dood op aard,
 En boven wordt voor hem bewaard,
 Het loon van alle braven. (*bis.*)

Komt, geven wij dan geld en goed,
 Of wagen wij gereed ons bloed,
 Om aan heel de aard te toonen, (*bis.*)
 Dat ware liefde en echte trouw,
 Die steunsels van het staatsgebouw,
 Nog in ons midden wonen. (*bis.*)

LIED OP MARSCH.

'k Zat aan den weg, in droef gepeins verloren:

Een krijg'renschaar trok moedig mij voorbij.

Luid klonk hun lied bij 't voortgaan in mijn ooren:

Soms deden zij vereend hun stemmen hooren.

Dan weêr herklonk een enk'le melodij.

's Konings bevel

Deed ons uw dreven,

Holland! begeven.

Holland! vaarwel!

» Mijn moeder sprak, bij 't laatst en treurig scheiden:

(Haar weenend oog had nog mijn rouw vermeerde.)

Vaarwel! mijn zoon! God moge uw schreên geleiden,

En aan mijn hart de zoete vreugd bereiden,

Dat ge eens gezond en mijner waardig keert!

's Konings bevel

Deed mij uw dreven,

Holland! begeven.

Moeder! vaarwel,

» Deez' gouden ring, die Klaraas blonde lokken

En 't bruine hair van kleinen Willem draagt,

Gaf mij mijn gaê, toen ik ben uitgetrokken.

't Is voor uw land, dus sprak zij, onverschrokken:

't Is voor gezin en have dat ge u waagt!

's Konings bevel

Deed mij uw dreven,

Holland! begeven.

Gade! vaarwel!

» Hoe voelde ik niet mijn hart van weedom bloeden,

Toen ik voor 't eerst, mijn broeder! u verliet.

Gij zult voortaan mijn trouwen jachthond voeden

En bidden: God moog' zelf den jager hoeden

En misse ook thands zijn wisse kogel niet!

's Konings bevel

Deed ons uw dreven,

Holland! begeven.

Broeder! vaarwel.

» Reeds vraagt mijn bruid: hoe lang zal de oorlog duren?

En denkt aan mij met tranen op 't gelaat.

Haar treurend oog blijft op de landkaart turen,

En zoekt met vlijt de vesting, in wier muren

Het minnend hart eens bruijgoms voor haar slaat.

's Konings bevel

Deed ons uw dreven,

Holland! begeven.

Bruidje! vaarwel!

» Maar burgertrouw zal vrede en rust verwerven.

Dan vinden wij die waardste panden weêr.

Of, moeten wij te voren 't leven derven:

't Is schoon en zoet voor 't Vaderland te sterven,

En onze roem daalt op hun schedel neêr.

's Konings bevel

Deed ons uw dreven,

Holland! begeven.

Holland! vaarwel!

Broedergroet,

AAN ONZE BRAVEN OP DE GRENZEN.

Helden! Broeders! Nederlanders!

Gij, wier borst van krijgsvuur blaakt
Gij, die, kalm, om Nassaus standers,
Vest en Grens, zoo trouw, bewaakt:
Hulde kunnen we u niet schenken,
Die uw deugden waardig zij:
Dankbaar, zeeg'nend', u gedenken,
Dit alléén vermogen wij!
Klink' ons lied dan, vrij en blij,
Voor de wakkre Schutterij!

Kunnen we u geen lauw'ren kweeken,
't Zuiden is uw lauwerhof:
Konden 's vijands wallen spreken,
Schaamrood meldden zij uw lof! —
Waart gij groot in 't pleit-voldingen,
Grooter nog, toen 't was volbragt:
Grooter, door uw kracht-bedwingen,
Dan door 't oefnen uwer kracht! —
Klink' ons lied dan, vrij en blij,
Voor onze eed'le Schutterij!

Broeders! Kroost van éénen Vader!
Gij, die de aard' het toonbeeld stelt,
Dat, bij u, uit de eigen ader,
Krijgs- en burgerdeugd ontwelt: —
Helden! Burgers! Dankbetooning
Vloei' u toe uit hart en mond:
Ware deugd kent geen belooning,
Dan die ze in zich-zelfen vond! —
Klink' ons lied dan, vrij en blij,
Voor de brave Schutterij!

Dwaalt ge in storm en donkre nachten,
 Torscht gij koude en zonnebrand,
 O! Dit denkbeeld schraag' uw krachten:
 't Is voor 't lieve Vaderland!
 Waakt ge op grens en oeverboorden,
 Dit bewustzijn schenke u troost:
 »Onze broeders in het Noorden
 »Waken thans voor vrouw en kroost!» —
 Ja! Wij brengen, vrij en blij,
 Offers voor de Schutterij!

Roept de pligt u weêr ten strijde,
 Weêr zult gij als helden staan;
 God en 't regt aan onze zijde:
 Holland kan niet ondergaan! —
 Schrijve Euroop' ons wil en wetten,
 Smaal' en dreig' 't met schimp en hoon:
 Broeders! in uw bajonnetten
 Is bescheid op elken toon! —
 Klink' ons lied dan, vrij en blij,
 Voor de dappre Schutterij.

Dreig dan, Frankrijk! Wrok, Brittanje!
 Hollands Koning wankelt niet!
 Hollands helden met Oranje
 Waken over ons gebied!
 Ja! Uw donder zou 't getuigen,
 Broeders! die van strijdlust beeft:
 Holland zal den nek niet buigen,
 Zoo lang als 't nog Schutters heeft!! —
 Klink' ons lied dan, vrij en blij,
 Voor de trouwe Schutterij! —

5 October 1832.

Het Metalen Eerkruiſ,

AAN DE

OVERWINNAARS VAN HASSELT EN LEUVEN.

Naauw klonk het *Voorwaarts* in het rond,
Door Neêrlands Kroonprins uitgesproken,
Of bijna ter gelijker stond
Zag zich ook Hollands Vlag gewroken;
En bij het zegevierend staal,
Zij thans den Helden tot belooning:
Oranje's Eerkruiſ van Metaal,
Voor trouw aan Vaderland en Koning. } *bis.*

Uit 's Vijands Krijgſgeſchut bereid,
Verwonnen met uw bloed en leven,
Wordt, als een blijk van dankbaarheid,
Hetzelve u door den Vorst gegeven.
Ja, bij uw zegevierend staal,
Zij u, ô Helden, tot belooning:
Oranje's Eerkruiſ van Metaal,
Voor trouw aan Vaderland en Koning. } *bis.*

Wie is 't, die 't oog niet dankbaar wendt:
 Tot het oneindig Opperwezen,
 Daar Hollands roem, zoo lang miskend,
 Weêr meer dan immer is verrezen?
 Ja, bij uw zegevierend staal,
 Praal' lang, U Helden! tot belooning:
 Oranje's Eerkruis van Metaal,
 Voor trouw aan Vaderland en Koning! } (bis.)

In uw' Regtvaardigheid, ô God!
 Berusten wij met stille bede:
 Uw' gunst bestraal Oud-Hollands lot,
 En keer het in een blijden vrede.
 Spaar onzen Vorst, bescherm zijn troon!
 's Volks liefde strekk' Hem tot belooning,
 In 't Hollandsch hart klink' steeds één toon, }
 't Zij: *trouw aan Vaderland en Koning!* } (bis.)

26 April 1832.

DE SCHILDWACHT.

Ginds loopt de Schutter in 't geweer,
Den vesting-walmuur op en neêr
En zingt en neuriet keer op keer
In droeve mijmerij:

ELISE!

Mij riep het Vaderland ten strijd;
'k Heb aan mijn Vorst mijn arm gewijd;
Maar in deez' boezem, waar ge ook zijt,

ELISE!

Regeert geen mensch als gij.

Het heigras zal mijn peluw zijn,
De somb're wolk mijn tentgordijn,
Mijn slaapzang 's wachters referijn,
En gij zijt ver van mij

ELISE!

Licht dat me een kuil tot bed verstrekt,
Een handvol aards mijn lijk bedekt,
En ook uw treurzang mij niet wekt,

ELISE!

Uw zang vol melodij.

Ik durf niet denken aan uw leed,
 Niet aan de hoop, die mij uw eed
 In 't uur des scheidens koest'ren deed.

Hoe zoet die hoop ook zij

ELISE!

Op morgen is de vijand daar;
 Dan vall' geen mingepeins mij zwaar;
 Mijn hart zij moedig in 't gevaar.

ELISE!

Mijn geest bedaard en vrij.

Der liefde is ook haar tijd gesteld;
 Want, zoo mij 's vijands moordstaal velt,
 Dat dan uw naam, in 't laatst gemeld

Mijn troost in 't sterven zij;

ELISE!

En zoo ik keer, hoe zoet voortaan,
 Zal dan de zon niet ondergaan
 En 't nachtegaaltje vrolijk slaan,

ELISE!

Voor mijn lief bruidje en mij.

L I E D.

Vrienden! luistert wat mijn lied
Thands u meê zal deelen;
Lang geleden is het niet,
Noch ook ver van hier geschiedt,
En 't kan navraag veelen.

In een klein, maar vruchtbaar land
Was een stad gelegen;
Mild bedeed van 's Konings hand,
Stroomde haar van allen kant,
Weelde en rijkdom tegen.

Niemand hongerde in haar wal:
Elk kon werk bekomen:
Vreemdelingen zonder tal
Kwamen daar van overal
Vrolijk binnenstroomen.

't Zoet genot van rust en vree
Bleef haar welvaart schragen.
Maar het volk!... het ging er meê
Als met dat van Ninivé:
't Kon geen weelde dragen.

't Oproer kwam, uit dans en pret,
 IJlings opgedonderd.
 Menig huis werd onverlet
 Op een bof in vlam gezet:
 Menig huis geplonderd.

Aanstands ging een burgertroep
 Zich organiseeren.
 Deze zou (dus ging de roep;
 Maar het was een fijne *coup*)
 't Volk wel *mores* leeren.

Maar in plaats van roof en moord
 Nu met kracht te stuiten,
 Liet zij 't oproer ongestoord,
 Vagebonden in de poort,
 En de armée er buiten.

Eed en plicht werd nu gehoond,
 's Konings gunst versmeten:
 Weldaad met verraad beloond,
 't Recht verkracht, 't geweld gethroond;
 Dit moest *vrijheid* heeten.

Nu was, ja, de burger vrij: —
 Maar, licht zult gij vragen:
 Hoe heeft zich die burgerij,
 Dus verlost van slavernij,
 Sints dien tijd gedragen?

Hoort maar of men 't beter had :

Vreezend voor verliezen,

Pakte, met zijn gansche schat,

Al wie geld of goed bezat,

Een voor een zijn biezen.

Vreemden kwamen er, nog meer

Dan voorheen, maar kalen!

Want zij brachten geld weleer,

En zij kwamen 't deze keer

Van de burgers halen.

Ja, de lieden kwamen weêr

Langs de winkels dwalen;

Dan, men kocht, gelijk weleer,

Doch men deed het deze keer

Zonder te betalen.

Wel werd de impost op 't gemaal

Nu niet meer geheven;

Maar het brood was eens zoo schraal.

Nu! de burger kon dit maal

Wel van bierpap leven.

Wie ook geeft om melk of room,

Wie om 't lekker schransen,

Als men daaglijks, zonder schroom

Om een dorren vrijheids-boom,

In een kring mag dansen.

Ik beken, zoo wel als zij,
Dat de vrijheid schoon is;
Doch, hoe wars van slavernij,
Ik ben liefst wat minder vrij,
En wat meer *in bonis*.

Welkomst-Groet,

AAN DE TERUGKEERENDE

AMSTERDAMSCH E SCHUTTERS.

Welkom! fiere en dappre helden!
Hollands roem en Amstels pronk!
Weêrgekeerd uit de oorlogsvelden,
Waar uw moed zoo heerlijk blonk!
Met de tranen op de wangen,
Komt u de Amstelstad ontvangen;
Al wat ademt juicht alom:
Welkom! broeders! wellekome!

Laat nu vlag en wimpel zwieren!
Huppelt op hunn' heldentred!
Vlecht olijven en laurieren!
Steekt bazuin en loftrumpet!
Siert hun 't hoofd met eikenloover!
Strooit hunn' weg met bloemen over!
Juicht nu luider van rondom:
Welkom! broeders! wellekome!

Gij, die 't vloek-rot perken steldet,
Hollands regten hebt verweerd,
Gij, die de eersten strijdwaarts sneldet,
En de laatsten t' huiswaarts keert!

Steldet gij Euroop' voor oogen,
 Wat hier Trouw en Moed vermogen:
 Nu gij keert, weërgalmt alom:
 Welkom! broeders! wellekome!

Hulde en eer van Land en Koning
 Is voor trouwe helden zoet:
 Maar uwe edelste belooning
 Vindt ge in 't zilverblank gemoed!
 Vloei', met onzen dank, de zegen
 Van omhoog, zoo mild, u tegen,
 Als de juichtoon van rondom:
 Welkom! broeders! wellekome!

Smaakt, in lang ontbeerde luchten,
 Op uw lauweren neêrgeleid,
 De eed'le en zelfgekweekte vruchten
 Van Volharding en Beleid!
 Dierbre helden! trekt dan binnen!
 Snelt in d' arm van die u minnen,
 En die juichen van rondom:
 Welkom! Broeders! wellekome!

En als weêr — (dat God verhoede!) —
 't Heir ter zijner hulp u daagt,
 Als ooit Belgische euvelmoede
 Weêr om Hollands tuchtroê vraagt:
 Dan weêr, brave Schutterijen.
 Schaart ge u in der braven rijen!
 En weêr juicht dan 't heir alom:
 Welkom! broeders! wellekome!

DE GROOTHEID
VAN
NEERLANDS VORST EN VOLK.

WIJZE: Te souviens tu?

Roemruchtig land, doorluchte Batavieren.

O Vaderland, zoo dierbaar aan elks hart,
Daar heldenmoed en deugd de bug'ren sieren,

En iedereen den sterken vijand tart.

Geheiligd rijk, beschermd door 't Alvermogen,

Ondanks 't verraad, door eendragt groot en vrij,
Vereend van zin, naar 't veld van eer gevlogen,

Gij zijt den schrik der vuige dwingelandij.

Roemruchtig land, dat op een Vorst kan roemen,

Als 't voorbeeld van verlichte trouw en moed,
Euroop' zal steeds zijn' naam met eerbied noemen;

Zijn glorie rijst, zelfs in den tegenspoed.

Getrouw aan d' eed, eenmaal door hem bezworen,

Heeft hij zijn rijk, zijn heil en rust verpand;

Hij leeft en heerscht, hem is de eer beschoren

Den steun te zijn van 't vrije Nederland.

Dat vrij de Brit, door snood staatkundig pogen,
 Euroop' verwoest, zoo trouwloos als ontzind:
 Vorst WILLEM leeft, geen buitenlansch vermogen
 Breekt ooit den band, die 't volk aan hem verbindt.
 Ja, Nederland! niets kan uw roem verdelgen,
 De Oranje-zon verduistert nimmermeer;
 Vorst WILLEMS deugd, de moed van Nassau's telgen
 Schenkt dag bij dag u d'oude grootheid weêr.

Ja beef vrij Vorsten, die ons durft belagen;
 Standvaste trouw verijdt uw verbond;
 Oud-Hollands leeuw, zal nooit uw' kluisters dragen;
 Hij ademt vrij daar gij uw eeden schondt.
 Des Kroonprins moed heeft 't muitrenrot doen beven,
 Vorst FREDRIKS deugd prijkt op 's lands heldenbaan.
 Wij leven vrij, doch eer wij eerloos sneven,
 Dan zal de Vorst, en 't rijk met hem, vergaan.

DE V L A G.

WIJZE: *Sonée, Sonée.*

Wij zwieren, (*bis.*)

De Vaderlandsche Vlag,

Zij is tot aan het verste strand,

Nooit ongewroken aangerand,

Wij zwieren, (*bis.*)

Haar telkens met ontzag.

Wij zwieren, (*bis.*)

De Vaderlandsche Vlag,

Door moed en trouw en krijgsbeleid,

Is overal haar roem verbreid,

Wij zwieren, (*bis.*)

Haar telkens met ontzag.

Wij zwieren, (*bis.*)

De Vaderlandsche Vlag,

Ze is zegenrijk in rust en vreê,

Maar vreesselijk in 't oorlogswée,

Wij zwieren, (*bis.*)

Haar telkens met ontzag.

Wij zwieren, (*bis.*)

De Vaderlandsche Vlag,

Haar rood en wit toont kracht en deugd,

Haar blaauwe baan is 't vuur der jeugd,

Wij zwieren, (*bis.*)

Haar telkens met ontzag.

Wij zwieren, (*bis.*)

De Vaderlandsche Vlag,

Zij, de onbesmette glorievaan,

Zal enkel met ons Land vergaan;

Wij zwieren, (*bis.*)

Haar telkens met ontzag.

LIED OP DE ZEEHELDEN.

WIJZE: *Vivat Oranje hoezee!*

Waar zijn wij voor den Belg geducht? ter zee.
Waar zwaaide 't eerst de roe der tucht? ter zee.
Waar brulde Hollands oude Leeuw,
Het lang getergde wraakgeschreeuw?
Ter zee, ter zee, ter zee. (*bis.*)

Waar waagde men den stoutsten kamp? ter zee.
Waar blaakte 't eerst den sulferdamp? ter zee.
Waar blonken braafheid, trouw en magt,
Zoo lang gesmaald, zoo stout veracht?
Ter zee, ter zee, ter zee. (*bis.*)

Niet strafloos tart men Hollands moed, ter zee,
En snellijk bruist der helden bloed, ter zee,
Waar ontrouw zich door list vergroot,
Verspreiden ze angst en schrik en dood,
Ter zee, ter zee, ter zee. (*bis.*)

Ja vreeslijk was de donderstem, ter zee,
Zij gaf CHASSÉ's akkoorden klem, ter zee;
Met haar is 't miltziek rot vervaard,
En Hollands oude roem bewaard,
Ter zee, ter zee, ter zee. (*bis.*)

Ontvangt, met blijden jubelklank, ter zee,
ô Helden! onzen lof en dank, ter zee.
Deelt in den gloed der lauwerkroon,
CHASSÉ zoo dankbaar aangeboôn,
Hoezee, hoezee, hoezee! (*bis.*)

HET METALEN KRUIS.

WIJZE: *Ziet gij de vaan in 't Zuiden staan.*

Uit 't hard Metaal,

Door Hollands staal

Op Belgisch grond gewonnen.

Hing de eerste WILLEM Neêrlands Vorst,

't Metalen Kruis ons op de borst

Bij 't dond'ren der kanonnen. (*bis.*)

Toen keerden wij

Terug naar 't IJ,

Waar liefde ons rijk mogt loonen ; .

Want nu wij hier in 't krijgsgedruisch

Verschijnen met 't verkregen kruis,

Zien we ons omringd door zonen. (*bis.*)

Roept later tijd

Ook hen ter strijd

Uit de ouderlijke woning,

Dan wijzen wij dit Kruis hun aan,

Opdat ze, als wij, ten strijde gaan

Voor Vaderland en Koning. (*bis.*)

In het Kamp bij Zeist,
7 September 1853.

HERINNERING EN OPWEKKING.

WIJZE: *Henry's drinklied.*

Vijf en twintig jaar geleden
Trokken wij uit Amsterdam;
's Konings regt was snood vertreden
En bedreigd door de oproervlam:
Onvervaard
Greep men 't zwaard;
In de vestings, op de wallen,
Deden wij het veldwoord schallen;
Menig nacht werd doorgebracht
Op piket, of op de wacht.

't » *Voorwaarts!* » werd toen uitgesproken
Door Vorst WILLEM's oudsten zoon;
Hollands vlag werd fier gewroken,
En 't METALEN KRUIS ons loon.
Men verwon
't Belgsch kanon,
Steeds gerigt om ons te treffen;
Weinig kon de Belg beseffen,
Dat ditzelfde krijgs-metaal
't Blijk werd onzer zegepraal.

't Neêrlandsch Volk mint wel den vrede
En den zachten broederband;

Maar, worde ooit ons regt vertreden.

Fluks zij 't zwaard weêr bij de hand.

» Dan ten strijd!

» 't Land bevrijd!»

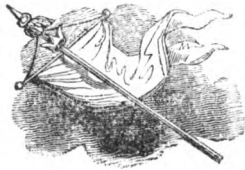
Roepen we ook tot onze zonen:

» Wilt ge uw afkomst waardig toonen,

» Biedt uw arm het Land dan aan,

» Zoo uw vader heeft gedaan!»

October 1855.

BAUTERSEM.

B E E R I N G E N .

O O S T H A M M E .

H E L C H T E R E N .

